

[A. C. D. Petersen.]

ver, maa det have et fastliggende Grundlag, saaledes at det ved, at det har Markedet til Raadighed, saaledes at de oparbejdede Vare-mængder eller den tilrettelagte Produktion med Indskud af Kapital og Arbejdskraft ikke bortelimineres ved, at disse Restriktioner ikke kan holde eller ved, at Produktionen af andre Aarsager bryder sammen.

Jeg venter derfor, at Regeringen af Forholdene bliver tvunget til at gaa til en permanent Fastlæggelse af en Beskyttelse, saaledes at vi anlægger vor Produktion mere med Hjemmeforbruget for Øje, fordi det er umuligt at afsætte de Varer, vi nu producerer paa Udlandets Markeder. Men indtil dette sker, indtil der skabes forbedrede Arbejdsvilkaar for de arbejdsløse — vi har i Øjeblikket henved 150 000 arbejdsløse, det vil sige at henved 1/2 Million Mennesker i Danmark skal leve af Understøttelse, den højtærede Regering har ikke overfor dette Problem fundet andre Midler end Understøttelse, og derigennem løses Problemet jo ikke i mindste Maade —, tror jeg, den højtærede Regering vil blive tvunget til at gaa ind i en permanent Toldlovgivning, saaledes at der skabes Produktionsmuligheder og Mulighed for Anvendelse af Arbejdskraft i lønnende Virksomhed, i Stedet for at Arbejderne nu ikke har andet at gøre end en Gang imellem at drage i Demonstrationstog til Christiansborg.

At Forstaaelsen heraf er voksende indenfor den store Arbejderbefolkning, fik vi et levende Indtryk af ved det Demonstrationstog, der for nogle Dage siden fandt Sted; paa Plakaterne læste vi Indskriften: Vi vil ikke have Almisse, men Arbejde og Arbejdsfortjeneste. Det tjener de danske Arbejdere til Ære, at de ikke, saaledes som den højtærede Regering synes at mene de skal, vil spises af med Arbejdsløshedsunderstøttelse, de kræver deres Evner og Arbejdskraft taget i Brug, saa at de kan skaffe sig de nødvendige Midler til at opretholde Livet.

Forholdene i Landbruget, som jeg kun for et Øjeblik skal vende tilbage til, er saaledes, at der ogsaa derfra med stigende Kraft stilles Krav om, at Regeringen træder ind for Foranstaltninger af den Art, jeg her har gjort mig til Talsmand for, saaledes at der skabes Mulighed for, at man har Hjemmemarkedet til Raadighed, naar Udlandet lukker sine Markeder for os. Der maa skabes Mulighed for at omlægge Produktionen, saaledes at vi nedsætter Eksportproduktionen til Fordel for de Pro-

duktioner, der kan finde Afsætning paa Hjemmemarkedet. Kan der tænkes noget mere meningsløst, end at indføre 6 Mill. Tdr. Brødkorn aarlig til Befolkningens Forsyning, medens vi fylder det hjemmeavlede Brødkorn i Svin, som vi sender til England med store Tab? Er der nogen Mening i at indføre Sydfrugter og Havesager her til Landet for 50 Mill. Kr. aarlig, naar vi har Tusinder af Husmænd, der besidder god dansk Jord i høj Kultur, og som hurtigt vil kunne uddanne sig til at producere Varer, om ikke af samme Slags, ikke Appelsiner og Bananer, men Frugter og Havesager, der har ganske samme Værdi for den menneskelige Ernæring som dem, vi indfører?

Saaledes kunde jeg blive ved, men jeg skal ikke trætte hverken Formanden eller det høje Ting, jeg skal blot sige, at jeg tror, vi gennem de Lovforslag, her foreligger, vil kunne finde Vej til en Forbedring af Landbrugets Rentabilitet, en Forbedring, der ikke alene vil være til Hjælp for Landbruget, men først og fremmest vil betyde en Aflastning af den Understøttelse, Regering og Rigsdag nu er inde paa at give til Landets bærende Erhverv, en Fremgangsmaade, enhver kan sige sig selv er uholdbar i det lange Løb, men som man ikke kan komme bort fra, før Landbruget er bragt ind i en Produktion, der ligger inden for Rentabilitetsgrænsen.

Hvis man nu fra anden Side vil hævde, at det er det store og vanskelige Problem, maa jeg indrømme, at det er rigtigt, men den danske Rigsdag og den høje Regering har endnu ikke gjort et eneste Forsøg paa at komme frem ad den Vej. Var det ikke betimeligt at gøre Forsøget paa det Omraade, jeg har nævnt før, og paa det Omraade, som her er til Behandling, nemlig Ejendoms-skatternes Nedsættelse, og jeg beder den højtærede Regering — som vist ikke er til Stede her i Salen — om at lade være med at søge efter, om man derved gør Uret mod nogen, eller man ikke gør det. Hvis man ikke gennem Besparelser kan nedsætte det offentlige Krav til Indtægter, maa Regeringen i hvert Fald være interesseret i, at den Byrde paa Befolkningen, som de offentlige Indtægter er, gør mindst mulig Skade. Og her vil jeg gentage, hvad jeg allerede har sagt, at naar man i sin Tid under en Højkonjunktur fandt det berettiget at forhøje Ejendoms-skatterne, maa man være forpligtet til under en Lavkonjunktur, som tydeligt viser, at denne Førsteprioritet ikke kan betaales af Ejendomsbesidderne, i første